

Република Србија
УПРАВНИ СУД
23 У 1280/13
28.03.2013. године
Београд

У ИМЕ НАРОДА

Управни суд, у већу састављеном од судија: Невене Милојчић, председника већа, Стева Ђурановића и Обрада Андрића, чланова већа, са судским саветником Миром Стевић Капус, као записничарем, одлучујући у управном спору по тужби тужиоца А.Б. из А., кога заступа А.В. из Б.ц.з.љ.п. Б., Улица ..., против тужене Комисије за азил, ради поништаја решења број ... од ... године, у предмету азила, у нејавној седници већа, одржаној дана 28.03.2013.године, донео је

ПРЕСУДУ

Тужба **СЕ ОДБИЈА.**

Образложење

Оспореним решењем одбијена је, као неоснована, жалба тужиоца изјављена против решења Министарства унутрашњих послова Републике Србије, Одељења за странце, Одсек за азил број ... од ... године, којим се одбацује захтев тужиоца за азил у Републици Србији (став 1. диспозитива) и обавезује тужилац да, уколико нема други основ за боравак на територији Републике Србије, исту напусти у року од 3 дана од дана правоснажности овог решења, и Одсеку за азил врати личну карту за лице које тражи азил бр. ... (став 2. диспозитива).

Тужбом, поднетом преко пуномоћника, Управном суду дана 25.01.2013. године, тужилац оспорава правилност и законитост решења туженог органа са свих законом прописаних разлога. Наводи да је погрешно првостепени орган утврдио да су Т., Г. и М. сигурне треће земље у конкретном случају, имајући у виду дефиницију сигурне треће земље наведене у члану 2.став 11. Закона о азилу, где се под трећом земљом сматра држава у којој је

гражилац азила боравио или кроз коју је прошао непосредно пре доласка на српску територију. Указује да је Г. земља која се налази на листи сигурних трећих земаља према одлуци Владе Србије, али и да је неспорно а тужилац није био у могућности да тражи азил, имајући у виду генерални положај миграната и да тражилаца азила у поменутој земљи и конкретну позицију тражиоца азила. Позива се на пресуду Европског суда за људска права у случају М.С.С. против Б. и Г. од ... године, у којој је утврђено да су белгијске власти, које су тражиоца азила изручиле Г. (као сигурној трећој земљи) морале да буду упознате са неправилностима поступка у Г. Сматра да су првостепени и тужени орган погрешно разумели концепт сигурне треће земље, да нису уверљиво доказали да су земље кроз које је тужилац прошао сигурне, нити су образложили зашто су Т., Г. и М. сигурне за тужиоца. На тај начин се нарушава суштински принцип "non refoulement"-а, који по Конвенцији о избеглицама из 1951.године, Устав РС (чл.39) и Закону о азилу (чл.6) подразумева забрану протеривања лица која су поднела захтев за азил било у коју другу земљу где надлежни орган не би био сигуран да ће та лица остварити право на подношење азилног захтева, те право на уточиште уколико заслужују избегличку заштиту. Указује да принцип "non refoulement" подразумева не само забрану протеривања и враћања у земљу порекла где постоји прогон, већ подразумева протеривање лица и у било коју другу земљу где постоји ризик од прогона и протеривања. Према Женевској конвенцији из 1951.године, постоји одговорност државе и за индиректно протеривање, односно враћање тражилаца азила преко наводне "сигурне треће земље". Истиче да се пре враћања лица у трећу земљу у сваком конкретном случају мора поуздано проценити да ли постоји ризик од "ланчаног протеривања" кроз земље транзита. Ниједан тражилац азила не би требало да буде враћен у трећу земљу где би се његов захтев испитао без постојања одређених гаранција које се морају испитати у сваком индивидуалном случају. Протеривање тражилаца азила у "сигурну трећу земљу" без претходног испитивања наведених гаранција, представља повреду принципа "non refoulement" у смислу Женевске конвенције из 1951.године. На основу свега изложеног предложио је да суд тужбу уважи и оспорено решење поништи .

У одговору на поднету тужбу, тужени орган је остао при разлозима из оспореног решења и предложио је да се тужба одбије, као неоснована.

Испитујући законитост оспореног решења у складу са чланом 41. Закона о управним споровима ("Службени гласник РС", број 111/09), Управни суд је, оценом навода тужбе, одговора на тужбу и списка предмета ове управне ствари, нашао:

Тужба је неоснована.

Управни суд је, у смислу члана 33. став 2. Закона о управним споровима („Службени гласник РС”, бр. 111/09), решио предмет спора без одржавања усмене расправе, сматрајући да је предмет спора такав да очигледно не изискује непосредно саслушање странака и посебно утврђивање чињеничног стања, као и да је законитост оспореног решења суд могао да цени на основу стања списка предмета без одржавања јавне расправе.

Правилно је, по оцени суда, одлучио тужени орган када је одбио жалбу тужиоца, налазећи да је првостепени орган правилно поступио када је ожалбеним решењем одбацио захтев тужиоца за азил у Републици Србији, у складу са одредбом члана 33. став 1. тачка 6. Закона о азилу, за коју одлуку је дао разлоге које, као довољне и на закону засноване, прихвата и овај суд.

Одредбом члана 33. став 1. тачка 6. Закона о азилу (“Службени гласник РС”, бр.109/07), прописано је да ће Канцеларија за азил одбацити захтев за азил без испитивања да ли лице које тражи азил испуњава услове за признавање азила, ако утврди да је лице које тражи азил дошло из сигурне треће државе, осим ако докаже да за њега није сигурна.

Из списка предмета произлази да је дана ... године, тужилац, држављанин А., првостепеном органу поднео захтев за азил у Републици Србији и да је након одржане усмене расправе дана ... године, првостепени орган утврдио да је тужилац напустио А., да је на путу од А. до Србије, између осталог, прошао кроз И., у коме је боравио око месец дана, затим Г. у којој је боравио око месец дана, и М. где се задржао око 7 дана, да би се након тога, илегално пребацио у Србију. Ни у једној од наведених држава, кроз које је пролазио и у којима је боравио, није затражио азил.

Како се Одлуком о утврђивању листе сигурних држава порекла и сигурних трећих држава (“Службени гласник РС”, бр.67/09), Т., Г. и М., у којима је тужилац боравио пре доласка у Србију, налазе на листи сигурних трећих држава, и самим тим представљају државе које се придржавају међународних начела о заштити избеглица садржаних у Конвенцији о статусу избеглица из 1951.године и Протоколу о статусу избеглица из 1967.године, а тужилац није доказао да за њега те државе нису сигурне, то је и по оцени овог суда, захтев тужиоца за признавање права на азил у Републици Србији, правилно одбачен на основу члана 33. став 1. тачка 6. Закона о азилу.

Поводом навода тужбе да из пресуде Европског суда за људска права у случају

